

Ar

CA LA CARMÉ

SARA PICÓ DURÀ 4B

2n Cicle ESO (4t ESO)
IES Sixto Marco (Elx)

CA LA CARME

Silenci. El soroll de la brisa del mar acariciava les cortines i es colava dins de l'habitació. Com era estiu, la finestra estava oberta de bat a bat. La nit estava sent tranquil·la, però l'alba ja apareixia. Silenci. Un pardal ja havia despertat i xiulava una melodia harmoniosa. De sobte, una cançó va començar a inundar l'habitació.

Anna es va despertar i amb cara de son va decidir apagar aquella estrident música que tenia com a despertador. Es va alçar d'un bot i es va posar aquell uniforme de color groc que tan a gust portava. Va eixir a correuita de sa casa. Si volia obrir la cafeteria a l'hora, hauria d'anar ràpidament. Anna era una persona treballadora i de bon cor. Després d'uns minuts, va arribar. Es va quedar uns segons observant el rètol de "Ca la Carme". Treballava allí des de feia dos anys. Era una cafeteria petita, però el seu encant feia que desenes de persones la visitaren cada dia. Les parets eren d'un color blau cel preciós i hi havia una planta amb flors adornant cada racó. Tothom en aquella ciutat coneixia aquella cafeteria, ja que la senyora Carme la va obrir feia ja uns cinquanta anys. Ara, Carme estava molt major per a treballar, però tots els dies es passava a ajudar i parlar una estona amb els clients habituals. A les dotze, com cada dia, es va deixar veure per allí Juliana.

Juli era la millor amiga d'Anna. Ella era molt riallera i despreocupada. En arribar va entrar donant veus i fent palmades. Li donava el mateix el que pensaren els altres d'ella. Anna l'admirava per això, ja que a ella li feia vergonya ser el centre d'atenció. Carme es va reunir amb les dues xiques i van estar rient tot el dia. Les tres eren com una família. La gent nova del poble pensava que Carme era la seua àvia i que Anna i Juli eren germanes. Sempre s'havien sentit molt protegides per Carme, quan tenien un problema acudien a ella.

Quan van complir la majoria d'edat, Carme els va oferir un treball a les dues. Juli només va treballar allí un parell de mesos, perquè era tan despistada que sempre s'oblidava dels encàrrecs dels clients. Juli i Anna són com el dia i la nit. Juli sempre té el cap als núvols i Anna els peus a la terra. Carme mai s'enfadava amb Juli, ella sempre la defenia davant dels clients enfadats. Era la seua protectora. Finalment, Juli va decidir deixar el treball, ja que estava fent que la senyora Carme perdera diners i això la posava trista.

Va arribar la nit. Tots els divendres eixien les tres a ballar salsa. Era un moment íntim que compartien les tres des de feia anys. Les tres adoraven la música i tot el poble les mirava amb bons ulls quan anaven caminant pels carrers, amb els braços entrellaçats i rient. Era evident que Carme ja no les podia seguir el rotllo com abans. Ara ja era major, però mai se li va creuar pel cap deixar passar un divendres sense eixir a donar una volta amb les seues xiques preferides. Aquell divendres es va estrenar una nova obra al teatre. Era una adaptació de "Romeu i Julieta" de manera còmica. Es va reunir allí tot el poble i els carrers estaven plens d'alegria.

Més tard, quan es va acabar l'obra van eixir al carrer. Es va fer tard i van decidir anar cadascuna a sa casa. Ja que l'endemà seria un nou dia en la cafeteria. A les huit del dia següent, Anna ja estava obrint la porta del local. Van entrar uns quants clients que més tard entraven a treballar i sempre desdejunaven allà. Aquell dia Carme no va aparèixer per la cafeteria. Això era bastant estrany. Anna li va trucar diverses vegades per saber d'ella però no responia. La senyora Carme era viuda i no tenia filles. Potser, per això estaven tan unides. Només es tenien l'una a l'altra. Va passar per sa casa per comprovar que tot estava bé.

Carme havia mort. Anna va obrir la porta i la va cridar unes quantes vegades. Carme mai responia. Quan va entrar al seu dormitori la va trobar gitada. Quan la va tocar, la sensació d'haver tocat la seua pell gèlida li va recórrer el cos. Com si haguera tocat una flama de foc, Anna va apartar la mà ràpidament. No s'ho podia creure, era impossible. Es va traure aquella trista idea del cap i va començar a sacsejar-la ben fort. Davant l'absència d'una resposta del seu dèbil cos va cridar a emergències.

A l'hospital, els metges li van confirmar la notícia: havia mort. Anna es va abraçar a Juli que va arribar només va ser avisada. Estaven completament destrossades. Acabaven de perdre a una mare. Ara no sabien què fer, el temps s'havia paralytitzat. No concebien la idea de no tornar a veure Carme.

Carme era una bona dona. Volia moltíssim les seues xiques. Anna es va quedar amb la cafeteria amb molt d'honor, com volia Carme. Al principi li va costar portar el ritme de ser propietària i va haver de contractar a una xica. Res era el mateix. Els divendres es van convertir en un dia trist i melancòlic per a elles. Els dies a la cafeteria es passaven molt lents. Ja no s'escoltaven rialles per cada racó. Els clients entraven amb una cara trista. Ja no era el mateix ambient. Juli mai va deixar d'anar a la cafeteria perquè sabia que Anna la necessitava i no podia fer front als dies allí sense ella. Ara s'havien unit molt més, si això era possible.

Van passar els mesos. Un divendres, la xica que es va posar a treballar a la cafeteria els va dir d'eixir a ballar, ja que eren festes. Les dues xiques es van mirar als ulls i van entendre que Carme haguera volgut que ballaren salsa per ella fins que li feren mal els peus.

SARA PICÓ DURÀ 4B